

Arrest

**nr. 120 666 van 14 maart 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 21 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 april 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 november 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LAER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 april 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het

koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(..)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing: Artikel 42ter, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Uit de brief van de procureur des konings te Antwerpen blijkt het volgende:

“Dat mevrouw S.S. (..) sinds 24.06.2009 niet meer woonachtig is bij haar echtgenoot, ofschoon ze er nog ingeschreven is. Mijn ambt liet nazicht doen op de plaats alwaar de vrouw werkzaam geweest zou zijn, doch dit pand zou inmiddels al enkele maanden leeg staan. Er is momenteel geen spoor meer naar waar mevrouw zou kunnen verblijven.”

Er is duidelijk geen sprake meer van een gezinscel en of een relatie. Op datum van 04.03.2013 werd een socio-economisch onderzoek opgevraagd, in het kader van artikel 42quater van de wet van 15.12.1980. Betrokkene werd uitgenodigd om deze instructies te betekenen maar gaf hier geen gevolg aan; bijgevolg zijn onze diensten niet in staat om een verder onderzoek te voeren.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook de schending van de artikelen 42ter en 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Na een theoretische uiteenzetting inzake de door haar aangehaalde bepalingen betoogt verzoekende partij als volgt:

“De motivering van de bestreden beslissing is dus erg verwarrend voor verzoekster. Wordt zij nu beschouwd als “een familielid van een burger van de Unie dat zelf burger van de Unie is” of als “familielid van een burger van de Unie dat zelf geen burger van de Unie is en verblijft in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie”? En zo dit laatste het geval zou zijn, welke van de vijf mogelijkheden van het artikel 42quater, §1, zou dan op haar van toepassing zijn? En zou er geen van de uitzonderingen van §4 op haar toegepast kunnen worden? Zij is immers sinds meer dan drie jaar gehuwd en aan het werk?

Verzoekster kan dan ook onmogelijk met kennis van zaken een beroep indienen aangezien de redenen van de beslissing haar totaal onduidelijk zijn.

De formele motiveringsplicht is geschonden.”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is beslissing genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 42quater van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de verzoekende partij en haar echtgenoot. Er is duidelijk geen sprake meer van een gezinscel of een relatie zodat het verblijfsrecht van meer dan drie maanden beëindigd wordt en verzoekende partij het bevel gegeven wordt het grondgebied te verlaten.

Er kan voorts niet anders dan geconcludeerd worden dat de verdere verwijzing van de verwerende partij naar artikel 42ter van de Vreemdelingenwet een materiële vergissing betreft. Immers is het overduidelijk, en verzoekende partij kan bezwaarlijk anders voorhouden, dat zij omwille van haar Thaise nationaliteit niet valt onder de bepalingen van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op

familieleden van een Unieburger die zelf Unieburger zijn. De verwerende partij heeft daarentegen correct verwezen naar artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, dat van toepassing is op familieleden van een Unieburger die zelf geen Unieburger zijn. Verzoekende partij weet dat zij de Thaise nationaliteit heeft en aldus zelf geen Unieburger is. Haar kritiek dienaangaande op de bestreden beslissing kan dan ook niet worden gevolgd.

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, volstaat de motivering gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2

De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3

Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°

het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Zoals duidelijk blijkt is in casu artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet van toepassing op verzoekende partij. Dit blijkt immers overduidelijk uit de motieven van de bestreden beslissing, met name waar gesteld wordt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, zodat eenvoudig kan worden vastgesteld dat de verwerende partij artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet van toepassing acht op onderhavig geval. Ook hier slaagt de verzoekende partij er niet in een schending van de formele motiveringsplicht aannemelijk te maken. Voorts, waar de verzoekende partij zich de vraag stelt of geen van de uitzonderingen van §4 op haar kunnen worden toegepast nu zij meer dan drie jaar gehuwd is en werkt, wijst de Raad erop dat niet kan ingezien worden welk belang verzoekende partij bij deze kritiek heeft nu haar betoog beperkt blijft tot een louter theoretische uiteenzetting dienaangaande zonder alle concrete gegevens aan te brengen waaruit blijkt dat haar situatie valt onder één van de uitzonderingsgronden. Verzoekende partij maakt immers niet aannemelijk dat zij over een ziektekostenverzekering beschikt, of lid is van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

Uit lezing van het verzoekschrift blijkt duidelijk dat verzoekende partij op de hoogte is van de reden waarom haar verblijfsrecht wordt beëindigd. Het argument als zou de bestreden beslissing verwarrend zijn, kan niet gevolgd worden.

2.3. Een schending van de door de verzoekende partij aangevoerde bepalingen kan niet weerhouden worden.

2.4. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.5. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet alsook schending van de artikelen 42ter en 42quater van de Vreemdelingenwet en schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“De artikelen 10 en 11 van de Grondwet houden een verbod in op discriminatie.

De artikelen 42ter en quater van de Vreemdelingenwet werden hierboven geciteerd.

Hoewel het voor verzoekster onduidelijk is welk van deze twee artikelen van de Vreemdelingenwet volgens de Dienst Vreemdelingenzaken nu precies op haar van toepassing is leest zij dat haar wordt verweten dat er geen gezamenlijke vestiging meer zou zijn met haar echtgenoot en dat er geen gezinscel noch relatie meer zou zijn.

Ondergeschikt aan het eerste middel wenst zij hierbij op te merken dat, zelfs als dit het geval was, quod non (verzoekster heeft een sleutel van hun huis aan de Gloriantlaan en er bestaan wel meer voorbeelden van gehuwde koppels die ervoor kiezen niet (steeds) samen te leven), het Grondwettelijk Hof hierover recent een duidelijk standpunt heeft ingenomen in het arrest 121/2013 [...]:

[...]

Aangezien verzoekster en haar echtgenoot nog steeds gehuwd zijn is het dus niet mogelijk haar verblijfsrecht te beëindigen.

Het artikel 42ter/ 42quater is geschonden, net als de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Het geheel van de motivering schendt de materiële motiveringsplicht.”

2.6. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.7. Verzoekende partij betwist vooreerst de vaststelling als zou er geen gezinscel noch relatie zijn met haar echtgenoot. Evenwel dient vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij, nadat zij op 4 juni 2009 in België is aangekomen, reeds op 29 juni 2009 verklaarde aan de lokale politie dat zij niet meer samenwoonde met haar echtgenoot omdat deze “ziekelyk jaloers zou zijn”. Haar echtgenoot zelf deed op 25 juni 2009 aangifte van schijnhuwelijk. Alle vaststellingen aangaande verzoekende partij haar relatie met haar echtgenoot die terug te vinden zijn in het administratief dossier wijzen erop dat verzoekende partij geen werkelijke relatie of gezinscel heeft met haar echtgenoot. Het blote betoog van de verzoekende partij nog een sleutel te hebben van hun huis alsook het feit dat er nog gehuwde koppels zijn die ervoor kiezen niet steeds samen te leven, kan geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen waaruit duidelijk blijkt dat er geen sprake meer is van een relatie of gezinscel tussen verzoekende partij en haar echtgenoot.

2.8. Waar de verzoekende partij nog verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof 121/2013 en meer bepaald de overwegingen B.36.1. tot B.36.9. dient er nogmaals op gewezen te worden dat artikel 42ter van de Vreemdelingenwet de familieleden van Unieburgers beoogt die zelf Unieburger zijn. Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet beoogt familieleden van Unieburgers die zelf geen Unieburger zijn. Nu verzoekende partij de Thaise nationaliteit heeft, is op haar situatie artikel 42quater en niet artikel 42ter van de Vreemdelingenwet van toepassing. Verzoekende partij gaat voorts uit van een beperkte lezing van het arrest. Het arrest nummer 121/2013 van het Grondwettelijk Hof maakt in overweging B.36.8 een voorbehoud met betrekking tot de zinsnede “*of er is geen gezamenlijke vestiging meer*” uit artikel 42ter, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, in die zin dat het Hof stelt dat dit geen betrekking heeft op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner. Het Hof maakt dit voorbehoud evenwel niet met betrekking tot artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Het Hof wou met het voorbehoud verzekeren dat artikel 42ter van de Vreemdelingenwet in overeenstemming is met artikel 13, § 1 van Richtlijn 2004/38/EU (RvS 19 november 2013, nr. 10.070 (c)). De verwijzing naar het arrest 121/2013 van het Grondwettelijk Hof is in casu dan ook niet dienstig.

2.9. Het tweede middel van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER